

BITTERHEID

***HOE KUNNEN WE ONS
HIERVAN
BEVRIJDEN?***

JIM WILSON

HOE BEVRIJD IK MIJ VAN BITTERHEID?

“Alle bitterheid, gramschap, toorn, getier en gevloek worde uit uw midden gebannen, evenals alle kwaadaardigheid. Maar wees jegens elkander vriendelijk, barmhartig, elkander vergevend, zoals God in Christus u vergeving geschonken heeft. Wees dan navolgers Gods als geliefde kinderen, en wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft lief gehad en zich voor ons heeft overgegeven als offergaven slachtoffer, God tot een welriekende reuk.” (Efezieërs. 4.31 – 5.2)

In onze tekst krijgen we het bevel al de bitterheid uit onszelf te bannen. Alvorens we beginnen met de discussie van hoe en waarom we dit moeten doen, is het cruciaal te weten dat de basis van al onze acties die hiermee samengaan moeten zijn met het oog op wat Jezus voor ons gedaan heeft aan het kruis.

Bij al onze acties moeten we navolgers zijn van God.

In het Oude Testament was een vrouw wiens naam “aangenaam” betekende, namelijk Naomi, en ze was verhuisd naar een ander land, samen met haar man en zonen.

Maar haar man stierf en binnen de tien jaar stierven ook haar zonen.

Ze praatte erover met haar schoondochters die net weduwen geworden waren.

Ruth 1:13b “...het is immers voor mij veel verdrietiger dan voor u, want de hand des Heren is tegen mij uitgestrekt.”

En in Ruth 1:20-21: *“Maar zij zei tot haar: noemt mij niet Naomi, noemt mij Mara, want de Almachtige heeft mij veel bitterheid aangedaan. Vol ben ik heengegaan, maar leeg heeft de Heer mij doen terugkeren.*

Waarom zou jij mij Naomi noemen, dat de Heer tegen mij heeft getuigd en de Almachtige mij kwaad heeft aangedaan?”

Haar bitterheid was tegen God. Het was God die haar man had weggenomen; het was God die haar zonen had weggenomen, en ze gaf Hem de schuld. Vijf keer in deze drie verzen gaf ze God de schuld voor haar bitterheid.

Er zijn vele mensen zoals zij vandaag in de wereld. Zij zijn niet alleen bitter, maar vinden het ook prettig om bitter te zijn. Op een bepaalde manier vinden ze het fijn om hun bitterheid nog aan te wakkeren. Ze zouden zelfs niet weten wat te doen als ze hun bitterheid kwijt raakten,

want ze zouden geen reden meer hebben om te leven. Ze houden er gewoon van om bitter te zijn.

Wij kennen zulke mensen in de wereld, en we kennen ook zulke mensen in de kerk. Het is heel gemakkelijk om iemand te herkennen die bitter is. Je kan het aan hun ogen zien en aan de lijnen in hun gezicht, zelfs al gaat het om een jonge mens.

Je ziet het aan hun mond, je ziet het als ze lachen of glimlachen.

Ze zijn gewoon bitter en je ziet het !

Je hoort het aan de toon van hun stem. Je hoort het wanneer ze protesteren als je zegt dat ze bitter zijn. Hun bitterheid staat centraal en doordringt alles.

Er zijn nog andere bittere personen in de Bijbel buiten Naomi. Eigenlijk zijn er heel wat.

Bijvoorbeeld Jona was een bittere man. De Heer zei: *“heb je recht kwaad te zijn over de druivelaar?”*

“ja ik heb het recht” zei hij, *“ik ben kwaad genoeg om te sterven”* (Jon 4:9)

Hij dacht dat hij het recht had om kwaad te zijn. Ik hou ervan om kwaad te zijn. God U bent verkeerd om mensen te vergeven, ik wil niet dat U mensen vergeeft.

Mensen houden ervan iets tegen andere mensen te hebben. Maar onze tekst geeft ons de raad onze bitterheid op te geven, en een zachtmoedig hart te hebben.

Hier is de vraag: is het mogelijk om vriendelijk te zijn, medelijden te hebben met elkaar en zachtmoedig van hart te zijn en tezelfdertijd ook bitter?

Dit zijn alle inwendige houdingen.

Zachtmoedig van hart zijn, is per definitie een zacht hart hebben.

Bitterheid zit ook binnenin, maar het is niet mogelijk om twee verschillende contradictuele houdingen te hebben binnenin.

Paulus zegt dat we ons moeten vrijmaken van bitterheid en vriendelijk moeten zijn en medelijden moeten hebben met elkaar. Daarom ook, moet onze bitterheid verwijderd worden.

Maar vooraleer we ze kunnen verwijderen is het nodig om te weten wat het is, en dat het aanwezig is.

Het is relatief gemakkelijk om te zien wanneer andere mensen bitter zijn, maar het is niet zo gemakkelijk om het bij onszelf te zien.

Daarom is het zeer belangrijk om te begrijpen wat de Bijbel schrijft over Dit probleem

Laat ons veronderstellen dat een Christen zondigt. Bijvoorbeeld hij vertelt een leugen. Nu, wanneer hij deze leugen vertelt, voelt hij dan schuld of bitterheid?

Het antwoord is schuld. Als we zondigen voelen we ons schuldig, dat staat als een paal boven water.

Nu laat ons veronderstellen dat iemand een leugen vertelde over deze Christen en deze leugen zou verspreiden in heel de stad.

Wat voelt hij dan, schuld of bitterheid?

Schuld is wat we voelen als we zondigen, en bitterheid is wat we voelen als anderen tegen ons zondigen.

De eigenlijke definitie van bitterheid, is hoe wij ons gedragen tegenover elkaar. Als wij zouden aanstoot geven, zouden wij ons schuldig voelen, en zouden we onze zonden belijden en verbannen.

Misschien zouden we onze zonden niet bekennen, niet omdat we niet weten hoe het te doen, maar omdat we niet weten wat te doen met de schuld van de andere?

Bitterheid is altijd gebaseerd op iemand anders zijn schuld, ofwel echt ofwel ingebeeld.

Overwegen we eerst de ingebeelde zonde. Dikwijls kunnen we bitter zijn tegenover iemand om wat hij zei, maar in werkelijkheid zei hij het niet.

We hoorden een verkeerd bericht en nu zijn we bitter en wachten op een verontschuldiging die hij ons helemaal niet kan bieden.

Zullen we dan bitter blijven voor de rest van ons leven, omdat hij nooit sorry zei voor iets wat hij niet gedaan heeft?

Spijtig genoeg kunnen sommige mensen zich helemaal niet voorstellen dat ze bitter zijn over ingebeelde zonden. Wat bitterheid betreft, de andere zijn zonde is altijd echt.

Voor zulke mensen is proberen vrij te zijn, van bitterheid acceptabel, aangenomen dat de andere echt schuldig is, en zolang ze maar bevrijd zijn van hun eigen bitterheid.

Maar wat met echte zonde? Er zijn vele bittere mensen die echt onheus werden behandeld door een aanstoker. Hoe gaan we met zo iemand om? Bitterheid is gebaseerd op een zonde die op de een of andere manier met jou te maken heeft.

Hoe groot de zonde is, speelt hier geen rol, maar wel hoe bedrukkend ze is.

Bijvoorbeeld als een grote vorm van immoraliteit opduikt in Iran, Irak, El Salvador of Columbia, wat doen we dan?

We lezen erover, maar voelen ons niet schuldig. We lezen erover maar voelen ons niet bitter.

Niettemin was het een verschrikkelijke zonde, en iemand pleegde deze zonde. Dus het hangt er niet van af hoe groot het kwaad is, het hangt ervan af hoe nauw de band is met deze persoon.

Bitterheid heeft betrekking tot de mensen waarmee we een nauwe band hebben. Wie zijn deze kandidaten?

Het antwoord is simpel: vaders, moeders, broers, zussen, echtgenoten, kinderen, vrienden, vriendinnen, kamergenoten, werkgevers, bedienden, mensen waarmee we samenwerken, business partners en vele anderen. Er zijn zelfs mensen die bitter zijn tegenover God.

We worden niet bitter tegenover het kwaad dat gepleegd wordt buiten onze directe omgeving.

Bitterheid is gebaseerd op iemand anders zijn zonde die ons nabij staat en die iets tegen ons gedaan heeft. Het kan maar een kleinigheid zijn, het hoeft niet groot te zijn, het heeft alleen iets te maken met iemand uit onze nabijheid.

Raapt hij zijn sokken op? Nee? Kan je daarover bitter worden? Nee natuurlijk niet, maar wat als hij het wel 5.000 keer doet?

Je denkt misschien dat je het recht hebt om bitter te zijn.

Maar de Bijbel geeft niemand het recht om bitter te zijn.

De tekst zegt ons, om onszelf te bevrijden van bitterheid.

“Ziet daarbij toe dat niemand afziet van de genade Gods, dat er geen bittere wortel opschiet en verwarring stichtte en daardoor vele zouden besmet worden.” (Heb:12:15)

Hier wordt bitterheid beschreven alsof het een wortel is. Een wortel is iets dat ondergronds is en niet kan gezien worden.

Maar er kunnen zichtbare bewijzen zijn van zijn aanwezigheid, zoals een voetpad dat opgelicht wordt.

wortels doen andere dingen. Het feit dat je ze niet kan zien, wil niet zeggen dat ze niet aanwezig zijn. En het wil ook niet zeggen dat je ze nooit zal zien.

Ze krijgen voedsel en blijven geen wortels. Eventueel komen ze naar de oppervlakte. De vruchten die eruit voortkomen hebben een directe relatie met de wortels die ze voortgebracht hebben.

De wortels van een appelboom voorzien ons van appels. Als er bittere wortel is, zal hij ook bittere vruchten voortbrengen.

Dat is wat de vers zegt. Zorg ervoor dat er geen bittere wortel opkomt, want het brengt moeilijkheden en heeft effect op vele mensen, wat wil zeggen dat het vele mensen besmet.

Heb je ooit bitterheid in een kerk ervaren? Bitterheid kan door een kerkgemeenschap gaan zoals een vuur door de prairie raast.

Het kan voorkomen op je werk of in een studentenhuis. Waarom?

Wel, iemand besloot zijn bitterheid te delen. Hij was bitter, en liet de wortel naar de oppervlakte komen om vrucht te dragen. Hij gaf het door

en vele mensen werden bitter. De schrijver van Hebreeën verwittigt ons ervoor. Hij zegt: “Dat niemand verachte de genade Gods”.
Als je toelaat dat bitterheid naar de oppervlakte komt zal het vele mensen infecteren.

Wat gebeurt er met iemand die zijn bitterheid vele jaren binnenin houdt?
Wat gebeurt er met hem op fysiek vlak? Kan hij ziek worden?

Stel je voor dat het bitterheid is tegen een familielid. Hij hield het voor zichzelf en heeft het niet gedeeld. Hij heeft er geen andere mensen mee aangestoken, maar diep binnenin gehouden.

Als hij het zolang binnenin houdt, begint het pijn te doen. Hij gaat naar de dokter, en de dokter zegt: “je hebt gelijk, je bent ziek, maar ik kan je niet genezen, je moet een specialist raadplegen”.

Dus hij stuur hem naar een psychiater, en de psychiater is akkoord met de diagnose: “ja je bent ziek, en ik weet waarom. Je bent ziek vanwege 20 jaar bitterheid tegenover je vader. Je hebt het al die jaren onderdrukt, en het is er beginnen rotten. Je hebt dit vergif binnenin gehouden en het heeft je uiteindelijk fysiek ziek gemaakt.

Dus, wat ik nu wil dat je doet is naar huis gaan, en dit alles uitspreken met je vader. Waarom het voor jezelf houden en ziek worden?

Laat het los. Laat iemand anders ziek worden”.

De wereld heeft dus twee oplossingen; hou je bitterheid binnenin, en maak jezelf ziek, of laat het naar buiten komen en verspreid het rondom je. Gods oplossing is de wortel uit te graven en weg te gooien.

Maar dit doet de genade Gods.

Een mens moet beseffen, dat de Heer Jezus Christus bij machte is dit te doen. Hij is de bron van Genade.

De wereldse oplossing om je bitterheid kwijt te raken, zou niet mogen gebruikt worden door Christenen.

Als Christenen het voorbeeld van de wereld overnemen, hebben ze enkel twee keuzes. De Bijbel zegt om al je bitterheid weg te doen, niet om het binnenin te houden, en niet om het door te geven.

Geef het over aan de Vader door de Zoon.

Indien gij echter bittere na-ijver en zelfzucht in uw hart hebt, beroemt u dan niet en liegt niet tegen de waarheid. *“Dat is niet de wijsheid die van boven komt, maar zij is aards, ongeneeslijk, duivels. (Jak: 3:14-15)*

Toen ik een jonge cadet was bij de Marine academie, dacht ik dat de kleinzieligheid en jaloersheid die ik opmerkte, me zou leiden naar volwassenheid. Ik dacht hoe hoger je rang werd, hoe meer volwassen je werd, en hoe minder deze dingen zouden gebeuren.

Maar bij het ouder worden ondervond ik juist dat de jaloersheid meer intenser werd.

Bitterheid stapelt zich op. Tenzij er een oplossing komt, worden mensen niet minder bitter door volwassen te worden. Zij worden door de jaren heen meer en meer bitter. En het wordt erger en erger.

En als je bittere afgunst koestert, zal het resultaat uitmonden in boosheid. Dit is niet hemels, maar komt recht uit de hel en is duivels.

Uit zulke houdingen komen alleen maar slechte dingen voort.

Als vanzelfsprekend hebben we een probleem, hoe geraken we onze bitterheid kwijt?

Alvorens onze bitterheid te kunnen kwijtraken, moeten we ons eerst realiseren dat we bitter zijn. Hoe weten we dat, of we bitter zijn of niet?

Een goede grondregel is deze: Bitterheid herinnert elk detail. Er zijn wel duizenden conversaties geweest in je leven die je reeds lang vergeten bent. Maar deze vond vijf jaar geleden plaats, en je herinnert je nog elk woord. De intonatie en verbuigingen van zijn gehele stem. Je weet nog precies wat er gebeurde, wat betekent dat je bitter bent.

Sommige zullen protesteren en zeggen dat het ook perfect mogelijk is om goede herinneringen te hebben van wondermooie conversaties. Is dat mogelijk? Ja, maar dat is niet hetzelfde, waarom niet?

Omdat het geheugen geholpen wordt door telkens opnieuw terugblikken te geven. Mensen praten niet zo vaak over de goede herinneringen maar beginnen wel telkens opnieuw en opnieuw over de slechte dingen. Ik heb heel wat adviezen gegeven aan mensen die aan het scheiden waren.

Sommige kende ik reeds van de tijd dat ze huwden, uit een gelukkige tijd in hun leven.

Maar op het moment van hun echtscheiding hebben ze opeens geen goede herinneringen meer. Alles wat ze zich herinneren zijn de slechte dingen die ze hebben meegemaakt, en ze zijn bitter.

Dit wil niet zeggen dat er ook geen gelukkige momenten waren. Het wil alleen maar zeggen dat ze zich zijn beginnen concentreren op wat de andere heeft verkeerd gedaan en hoe goed ze zelf wel waren. Als iemand een scherp geheugen heeft over dingen die jaren geleden gebeurden, toen hij nog een kind was, of een jonge man of vrouw, en deze herinnering is een beschuldiging tegenover iemand anders, dan is dit een duidelijke indicatie van bitterheid. En de oplossing is ze te verwijderen uit ons leven.

Op een keer had ik een fantastische ervaring in Dallas (Texas). Ik sprak er op zaterdagavond in het huis van een oude vriend. Omdat ik van plan

was om naar Dallas af te reizen, stuurde ik een uitnodiging naar verschillende mensen die ik nog kende in de staat Texas, en ze kwamen allen naar dit huis.

Mijn gastheer vroeg me om te spreken over bitterheid. Dus bracht ik een les over bitterheid. Nadien kwam er een koppel naar me toe. Ik kende hun reeds acht jaar van toen ik in Pullman, Washington was. De echtgenote kwam naar mij en zei: “we zijn acht jaar getrouwd. Het eerste jaar van ons huwelijk was ik zo bitter tegenover mijn moeder, dat ik het er elke dag over had met mijn man. Het eerst jaar van ons huwelijk was gewoon verschrikkelijk omdat ik mijn bitterheid tegenover mijn moeder elke dag deelde met mijn man.”

Ze vertelde me toen dat ik zeven jaar geleden gesproken had over bitterheid, en dat ze de hare van zich had afgeworpen.

Op een dag zag ze een vrouw die bitter was tegenover haar moeder en ze dacht: “ik kan deze vrouw helpen en mijn eigen ervaringen delen.”

Dus ik ging naar haar toe om mijn ervaringen te delen, maar kon me geen details meer herinneren van de slechte dingen. Mijn gedetailleerd geheugen liet me in de steek.

Alles wat ik haar kon vertellen, was dat ik me vroeger al deze details kon herinneren, en dat ik nu niet meer kon.

De Heer had werkelijk zorg gedragen voor haar bitterheid.

Op een andere keer gaf ik een vierweekse cursus over het huwelijk, ik had iets genoteerd op papier maar wist niet waartoe dit zou leiden. Een vrouw kwam naar mijn les op aanraden van haar dokter. Ze kwam binnen en moet eerlijk zeggen, dat ik nog nooit iemand gezien had in mijn leven, met zoveel bitterheid in zich. Ze droeg reeds veertig jaar opgekropte bitterheid met zich mee.

Ze heeft zich die avond van haar bitterheid ontdaan en maakte een afspraak om me te ontmoeten de volgende dag, in de boekenwinkel waar ik toen werkte.

Ze kwam de winkel binnen en ik wist niet wie ze was. Ze leek zo anders. Ik had haar juist de avond tevoren ontmoet, maar nu was ze rein vanbinnen.

Wat is het probleem? Waarom geraken we onze bitterheid niet kwijt? Als ik een leugen vertel, kan ik het bekennen en ik krijg vergiffenis. Om het kwijt te reken, moet ik het eerst terug naar mijn eigen hart brengen. Het is nodig om het besef van bitterheid terug naar ons eigen hart te brengen, hoe groot de verleiding ook moge zijn om naar de overtreder te kijken. Kijk wat *hij* deed. Dat is de aard van bitterheid. Om het te

kunnen kwijtraken moet ik inzien dat het **mijn** probleem is, om het te bekennen en het op te geven.

Maar je zegt: “ik ben niet bitter, ik ben alleen maar vlug gekrensd”. Maar de symptomen van gekrensd of gekwetst zijn liggen dicht bij boosheid.

Weet je wat onmiddellijke boosheid is?

He zal misschien zeggen dat het geen bitterheid is, maar alleen maar gekwetste gevoelens. Maar er is een dicht verband tussen gekwetst worden en boosheid. Iemand wordt gekwetst en wordt boos. Er is een andere dichte connectie tussen boosheid en bitterheid.

Boosheid die in diepe bitterheid verandert.

Bitterheid is alleen maar langdurige boosheid. Het is alleen maar sterk en rottig geworden. Het werd ingehouden en werd alleen maar erger. Er is ook een connectie tussen bitterheid en haat, en een duidelijke Bijbelse herkenning tussen haat en moord. Wat ik wil zeggen is, dat pijn tot moord kan leiden. Sommige zullen opmerken dat deze les veel te sterk gesteld is. Maar de kracht van deze les komt uit de bijbel.

We willen alleen maar aantonen hoe zondig bitterheid is. De bittere persoon moet eerst herkennen hoe bitter hij is, en dat het ten tweede een groot kwaad is.

Ik zeg opnieuw, de reden dat mensen niet kunnen omgaan met deze zonde is, omdat ze denken dat het dan andere zijn zonde is.

De duivel zegt, “wel, als hij stopt met liegen, of hij stopt met dit en dat te doen, of hij zegt sorry, dan zal ik mij beter voelen”.

Maar wat als hij niet stopt? Wat als hij nooit stopt? Ga je dan voor de rest van je leven bitter blijven, omdat de andere beslist om verder in zonde te leven? Dat heeft toch helemaal geen zin. Je zou kunnen zeggen:” ik wil hem vergeven zodra hij sorry zegt, maar niet eerder. Tot dan heb ik het recht om bitter te zijn. Dan zal ik hem vergeven en alles zal weer in orde zijn.” Je houdt deze muur van bitterheid in stand, en op een dag komt hij naar jou en zegt “sorry”. Kan je hem vergeven? Nee, want bitterheid is niet vergeeflijk. Om klaar te zijn, deze persoon te vergeven, als hij sorry zegt, moet je er klaar voor zijn, alvorens hij sorry komt zeggen. Dan is het van geen belang of hij sorry zegt of niet.

Met andere woorden, je moet bitterheid opgeven onder alle omstandigheden, wat die andere persoon ook zal doen.

Eerder al werd het punt gemaakt dat bitterheid in stand wordt gehouden, door de andere zijn zonde echt- of ingebeeld. Het hangt ervan af hoe deze wordt voorgebracht. In werkelijkheid is bitterheid een alleenstaande

zonde. De bittere persoon besluit om alleen bitter te zijn tegenover de zondaar.

Maar je zegt: “nee, hij heeft gezondigd tegen mij, en alleen als hij sorry tegen me zegt zal alles terug in orde zijn.” Maar dit is niet waar. Ik heb situaties gekend, waar een verontschuldiging werd aangeboden en de persoon in kwestie toch bitter bleef.

Stel je voor dat de zondaar dood is en zich niet meer kan verontschuldigen. Ik ken mensen die extreem bitter zijn tegenover hun ouders die reeds jaren geleden gestorven zijn, maar hun bitterheid is niet gestorven. Bitterheid is de zonde van de bittere persoon alleen, en niet verwant aan een ander persoon.

Op een keer ging ik naar de staatsstrafinrichting Walla Walla, om een dag door te brengen met de gevangenen. Het was rond Kerstmis. Ik verbleef er zowat zes uur. Gedurende de namiddag predikte en sprak ik onder de zwaarbewaakte gevangenen over het Evangelie.

Er was die ene man, die me vroeg hoe om te gaan met zware criminelen en hoe z te bereiken. Ik dacht dat hij werkelijk geïnteresseerd was in zulk een evangelisatie en vertelde hem erover.

Toen bracht ik nog een tijdje door bij de mensen onder minimumbewaking op verschillende plaatsen.

's Avonds kwam ik terug waar de zwaar bewaakten waren, en besloot om er over bitterheid te praten, omdat ik dacht dat er wel bittere mensen zouden verblijven.

Dezelfde man die me eerder op de dag over evangeliseren gevraagd had, had opnieuw een vraag voor mij. Hij zei: “hoe kan je, je bitterheid kwijtraken tegenover iemand die je driejarige zoon zonder medelijden neerslaat? Dus ik vertelde hem hoe, en zei: “weet je, als je jou bitterheid kwijt bent, dan kan je deze persoon helpen, zodat hij geen andere kleine kinderen meer slaat.”

Hij zei: “nee deze persoon kan niet geholpen worden”.

Ik zei: “natuurlijk wel”.

“Nee, nee”

“Waarom niet?”

“Hij is er niet meer”

Deze bewoner had hem vermoord. Hij had hem vermoord omdat hij zijn driejarige zoon had neergeslagen en daarom was hij ook in de gevangenis. Maar zelfs al had hij de man vermoord, *hij* was nog steeds bitter.

Met andere woorden, het uitdrukken kon hem er niet van los maken. Ook niet de dood van de man kon de bitterheid wegnemen.

Als iemand anders zegt dat het hem spijt, neemt dat onze bitterheid niet weg. De enige manier om het kwijt te raken, is bekennen voor God, doordat onze Heer Jezus Christus is gestorven en opgestaan. Dat is de enige oplossing.

Je mag zeggen dat de mens waar tegenover je bitter bent, reeds lang geleden gestorven is.

Je hebt deze mens niet vermoord zoals de man in de gevangenis.

Anders is er geen verschil; de man is dood en je bent nog steeds bitter.

Als de man die stierf gelovig was, dan is hij bij de Heer, zuiver en vergeven. Je bent nog steeds bitter tegenover iemand die zich verheugt in de hemel, omdat zijn naam geschreven staat in het boek van het Lam van het leven.

Was de persoon die stierf niet gelovig, dan is hij onder Gods oordeel, beschreven in II Thessaloniëzen 1:6-8.

Indien het inderdaad recht is bij God, aan uw verdrukkingen verdrukking te vergelden, en aan u die verdrukt wordt, verkwikking tezamen met ons, bij de openbaring van de Heer Jezus van de hemel met de engelen zijner kracht, in vlammend vuur, als Hij straf oefent over hen, die God niet kennen en het Evangelie van onze Heer Jezus niet gehoorzamen.

Wreekt uzelf niet geliefden, maar laat plaats voor de toorn, want er staat geschreven: Mij komt de wraak toe. Ik zal het vergelden spreekt de Heer. (Romeinen 12:19)

God is rechtvaardig en God straft.

Zelfs al waren deze mensen nog in leven, zouden zij niet jouw bitterheid kunnen wegnemen, ook niet, al zou je wraak op hun nemen.

Door te sterven werd er reeds over hun geoordeeld, hetzij op de ene manier, hetzij op de andere. Dat houdt jou levende, bitter en jezelf pijn doende en al de mensen die rond jou leven voor vele jaren.

Jouw bitterheid is jouw zonde, niettegenstaande wat je zelf denkt over de oorzaak die deze bitterheid teweegbracht.

God laat je toe de vergeving en vreugde te ervaren, waar je recht op hebt, als je berouw toont, en je bitterheid als een grote zonde bekent tegenover God. We moeten het niet voor onszelf houden en we moeten het niet delen met anderen.

Er is maar één ding te doen, en dat is het bekennen als een grote en grove zonde. We moeten volharden in onze bekentenis zoveel als nodig is.

Op een keer sprak ik in Monterey, Californië in de US. Hogere zeevaartschool. Er was daar een man die een hoge reputatie had als Bijbel leraar. Hij was een lijnofficier bij de marine, maar had zijn kans verkeken bij de onderzeeërs. Hij had niet het bevel over een onderzeeër en was bitter.

Ik sprak over het belijden van de zonde en bitterheid en hij was totaal uitgeschakeld. Hij kwam naar me toe en bande de bitterheid uit zijn leven. De volgende morgen zei zijn vrouw tegen me: “ik heb een nieuwe man”. Hij was bitter geweest tegenover de marine, maar het was zijn zonde, niet die van de Marine.

Amy Carmichael heeft een notitie in haar kleine boekje, het zegt: “voor een tas boordevol zoetwater kan zelfs niet een druppel bitter water verspild worden, ook niet door een plotse beweging. (1)

Als het helemaal boordevol gevuld is met zoet water, wat zal er dan uitkomen? Zoet water natuurlijk ! als je nog meer toevoegt, wat zal er dan uitkomen? Nog meer zoet water.

Als iemand helemaal gevuld is met zoet water en iemand anders geeft hem een stoot, wat zal eruit komen? Zoet water.

Bewegingen kunnen zoet water niet in bitter water doen veranderen. Dat wordt door anderen gedaan!

Door het plotse schudden van een blik wordt alleen naar buiten gebracht wat er reeds binnenin zat. Als je met liefde en licht gevuld bent, en je wordt plots door elkaar geschud, dan zal er alleen liefde en licht uitkomen. Als je gevuld bent met honing, zal er ook honing uitkomen. Als er azijn uitkomt, wat is dan het bewijs? Het toont wat reeds in het blik zat. Met andere woorden, veel bitterheid is helemaal niet gebaseerd op wat de andere deed, het is het resultaat van wat we doen en zijn.

Vele jaren geleden werkte ik aan mijn bureau in onze slaapkamer. Mijn vrouw Bessie las in bed. Eender wat ik deed, het liep allemaal fout.

Bessie zei iets tegen me, en ik draaide me om en zei iets heel onchristelijks tegen haar, want ik wou me op haar afreageren.

Ze keek me heel verbaasd aan, stond op en verliet de kamer. Ik zat daar denkende: “zij had dit niet moeten zeggen, zie wat ze gezegd heeft, kijk, kijk,kijk.”

Ik ging zo maar verder voor een tiental minuten, misschien wel langer. Ik was bitter tegenover Bessie, maar al wat ze had gedaan was stoten tegen de volle tas.

Als ik gevuld was geweest met liefde en licht was er niets gebeurd. Ik zat daar maar wat en dacht na over wat ze gedaan had. Ik wist wel beter, omdat ik de waarheid over bitterheid reeds geleerd had. Toch dacht ik na over haar “zonde”, omdat er vreugde is in het beschuldigen van de andere. Sommige mensen houden dit vele jaren vol.

Ik zat daar voor een tijdje, stond toen op en knielde neer aan mijn kant van het bed en bad: “Heer ik was de enige die fout was. Het was mijn bitterheid en mijn zonde. Ik beken het, en ik wil eraan verzaken, vergeef me aub.

Ik stond op en zei: “maar kijk wat ze tegen me zei”. Ik ging terug op mijn knieën zitten.

God ik heb zo’n spijt voor wat ik gedaan heb, ik aanvaard de verantwoordelijkheid. Het was mijn zonde, en alleen maar de mijne. Ik stond op en zei: “God U en ik weten wie werkelijk de schuldige is”. Ik knielde terug neder. Ik bleef zo zitten voor ongeveer 45 minuten, totdat ik niet meer zei: “kijk wat ze gezegd heeft”.

Ik kan me nu niet meer herinneren wat ze toen zei, en ik weet ook niet meer wat ik toen deed aan mijn bureau. Ik herinner me de details niet meer. Het enige wat ik me nog wel herinner is dat ik opstond. Maar ik weet ook, als ik toen niets aan mijn bitterheid gedaan had, dat ik nu nog exact zou weten wat ze toen gezegd had. Dat is de eigenschap van bitterheid.

Om bitterheid kwijt te raken, moet ik inzien dat het slecht is, en dat het mijn zonde is, en mijn zonde alleen. Ik kan er niet vanaf geraken doordat de andere persoon stopt of sterft. Ik kan er alleen maar van verlost geraken door mijn bekentenis tegenover God en door vergiffenis te ontvangen.

De moeilijkheid is mijn ogen af te houden van iemand anders zijn zonde. Maar juist omdat ik denk dat het zijn probleem is, is het dat juist niet. Als het zijn probleem was en ik was vervuld met liefde en licht, in plaats van met bitterheid, dan zou ik bekommerd zijn om die andere persoon.

Ik zou kunnen zeggen: “ Die arme mens ! kijk wat hij gedaan heeft, als ik zoiets zou gedaan hebben, ik zou me ellendig voelen. Ik denk dat ik hem maar eens ga helpen”. Maar als dat niet mijn reactie zou zijn, zou ik enkel bitterheid tonen, en dan zou dat alleen maar mijn zonde zijn en niet de zijne.

Ik geloof dat deze zonde de hoofdzakelijke hinderpaal is voor wederopleving in dit land.

Als Christenen beginnen met hun zonden te belijden, zullen ze ook in staat zijn om de zonden van anderen te vergeven.

ANDEREN VERGEVEN

“alzo zal ook mijn hemelse Vader u doen, indien gij niet een ieder zijn broeder van harte vergeeft. (Matt.18:35)

De Heer Jezus spreekt hier, en hij geeft zijn volgelingen les over vergeving. Velen van ons hebben reeds de ervaring gehad dat iemand naar hun toe kwam om vergiffenis te vragen, en een andere keer waren wij degene die naar hun toe ging en hun om vergiffenis vroeg.

Er zijn veel mogelijkheden op zo een verzoek, maar het meest voorkomende antwoord dat we zullen horen is: “er valt niets te vergeven”. Nu dit lijkt heel genereus, maar is het eigenlijk niet.

Het bedoelt eigenlijk dat je weigert te vergeven.

De persoon aan wie je vroeg om vergiffenis, weet heel goed dat je vergiffenis nodig hebt, maar gaat dit uit de weg door te zeggen dat er niets te vergeven valt. Zij denken misschien dat er geen probleem was, maar dat is meestal niet het geval.

Soms zeggen ze: “ok, je bent vergeven”, dit zeggen ze alleen maar omdat ze het moeten, maar dat is niet wat hun hart zegt. De Bijbeltekst wil vergeving uit het hart. Met andere woorden, God weet, wie echt vergeeft en wie niet. Er werd ons ook verteld dat God ons zal behandelen zoals wij de anderen hebben behandeld, tenzij wij onze broeders vergeven uit het hart. Hij geeft ons niet de raad de juiste woorden te gebruiken.

Ook al overtuig je de persoon die voor je staat, je kan niet de ENE overtuigen die in je hart zoekt. God weet wanneer je je broeder vergeeft in je hart.

We kunnen ons niet verstoppen voor de Heer als we op deze manier zondigen. Onze harten zijn open en tonen Hem alles.

Als wij weigeren te vergeven, dan weet Hij het. Hij kent onze zonden en kent zeker de behoeften voor Zijn woorden, aangaande vergeving.

Dus, wat verteld de Bijbel ons over hoe onze hemelse Vader ons zal behandelen?

Toen kwam Petrus bij Hem en vroeg: *“Heer hoeveel maal zal mijn broeder tegen mij zondigen? Hoeveel maal moet ik hem vergeven?*

Tot zeven maal toe? Hij dacht dat hij een keurige vraag stelde.

Jezus antwoordde: “ik zeg u niet tot zevenmaal toe, maar tot zeven maal zeventig.

Toen Jezus dit zei, denk je dat hij echt zeven maal zeventig bedoelde? Is het nodig om te tellen? Hebben we het recht om bij te houden hoeveel iemand verkeerd gedaan heeft?

Elke keer als iemand het aantal keren dat hij vergeeft bijhoudt, is er geen echte vergiffenis. Als je, je broeder vanuit je hart vergeven hebt, elke keer dat hij tegen je zondigt, dan is het telkens weer alsof het de eerste keer is.

Als Jezus ons dingen leert zoals onze andere wang toe keren, dan wordt Dit door de mensen verkeerd toegepast. Dan zeggen ze “ja ik zal hem mijn andere wang geven, maar als hij me een derde keer raakt zal ik hem de volle lading geven”.

Maar toen Jezus dacht aan de andere wang toereiken, wou hij daarmee zeggen dat we moesten vergeven met ons hart.

Jezus veronderstelt dat de andere persoon zondigde tegenover je, hij veronderstelt dat hij zeven maal zeventig of vierhonderd negentig maal tegen je gezondigd heeft. Maar als je begint te tellen, dan vergeef je niet.

Daarom is het koninkrijk der hemelen te vergelijken met een koning die afrekening wilde houden met zijn slaven. Toen hij begon te rekenen werd een voor hem geleid, die toen duizend talenten schuldig was, omdat hij niet bij machte was zijn schuld te betalen, gaf zijn heer de opdracht hem te verkopen, met zijn vrouw en kinderen en al wat hij bezat, opdat er betaald kon worden. De slaaf wierp zich neder als smekeling en zei: heb geduld met mij en ik zal u alles betalen.

De heer van die slaaf kreeg medelijden met hem en liet hem vrij en schold hem zijn schuld kwijt. Toen die slaaf wegging trof hij een van zijn medeslaven aan die hem honderd schellingen schuldig was. Hij greep hem bij de keel en zei: betaal wat gij schuldig zijt. De medeslaaf nu, wierp zich voor hem neder en bad hem dringend, zeggende: heb geduld met mij en ik zal u betalen. Doch hij wilde niet en ging heen en zette hem gevangen, totdat hij het verschuldigde zou betaald hebben.

Toen nu zijn medeslaven zagen wat er gebeurd was, werden zij zeer verdrietig en gingen hun heer alles wat gebeurd was mededelen.

Toen ontbood zijn heer hem en zei tot hem: slechte slaaf al die schuld heb ik u kwijtgescholden, daar gij het mij dringend gevraagd had. Had ook gij geen medelijden moeten hebben met uw medeslaaf? Zoals ook ik medelijden had met u? en zijn meester werd toornig en gaf hem in de handen van de folteraars,

totdat hij hem al het verschuldigde zou betaald hebben. Alzo zal ook mijn hemelse Vader u doen, indien gij niet een ieder zijn broeder van harte vergeeft. Toen we door de doop van de dood weer opstonden, waren we vergeven van onze zonden, en de schuld die weggenomen werd was enorm. Toen we Christen werden ontvingen we onvoorwaardelijke vergeving. Het was een geschenk en er waren geen voorwaarden aan verbonden. Nu is er een groot verschil tussen voorwaardelijke vergeving en onvoorwaardelijke vergeving.

Toen we herboren waren, ontvingen we onvoorwaardelijke vergeving. Het was de grote vergeving zoals de vergeving die genoemd wordt in de parabel.

In Kolossenzen 3:13 wordt gezegd:

“verdraagt elkander en vergeeft elkander, indien de een tegen de ander een grief heeft; gelijk ook de Heer u vergeven heeft, doet ook gij evenzo.

Dus, hoe heeft de Heer ons vergeven? Onvoorwaardelijk ! en er wordt ons verteld te vergeven zoals men ons vergeven heeft. We moeten onvoorwaardelijk vergeven.

Maar opeens als het tot het punt komt, waar we de schulden van onze broeders moeten vergeven, hebben we ineens een voorwaardelijke vergeving klaar.

Denk eraan hoe de Heer de mensen behandelt die zijn zoals de slechte slaaf in de parabel.

“vergeef ons onze schulden, zoals wij onze schulden vergeven (Matt. 6:12)

De Heer beval ons op deze manier te bidden, maar we protesteren, “God ik wil niet vergeven worden op deze manier”. Als ik vergeven wordt op de manier die ik vergeef, dan ben ik in grote moeilijkheden.”

De Christen die bidt voor vergeving, bidt voor een voorwaardelijke vergeving.

In vers 14, juist na het gebed van de Heer, zegt Jezus:

“maar als je mensen vergeeft, die tegen je zondigen, zal de hemelse Vader ook jou vergeven, maar als je de mensen hun zonden niet vergeeft, zal God ook jouw zonden niet vergeven.”

Is dit waar? Het is de Heer Jezus die dit zegt.

Iemand mag hiertegen bezwaren hebben en zeggen: “hoe kan dit, we hebben onvoorwaardelijke vergeving gekregen.” Nu Jezus zegt: *“als ik mensen vergeef die tegen mij zondigen, zal de hemelse Vader ook mij vergeven. Maar als ik mensen niet vergeef, zal ook mijn Vader mijn zonden niet vergeven, dit lijkt op voorwaardelijke vergeving voor mij”.*

Hier is de reden waarom het voorwaardelijk is. Hij zei dat toen we uit de dood opstonden, vergeving kregen van een grote schuld. Toen kregen we duidelijke instructies om te vergeven zoals aan ons vergeven werd.

We werden onvoorwaardelijk vergeven zoals wij onvoorwaardelijk vergeven werden.

Als iemand onvoorwaardelijk vergeeft, heeft hij ook geen moeilijkheden met het volgende gebed: “Heer vergeef me zoals ik vergeef”. Natuurlijk is deze vergeving onvoorwaardelijk. Er is geen tegenspraak voor de Christen die doet wat hem gezegd werd.

Er is alleen een lichte tegenspraak als vergeving niet gegeven wordt zoals men vergeving gekregen heeft. Dat was het probleem met de slaaf die niet vergaf. Hij was vergeven, keerde zich om en vergaf op zijn beurt niet zoals aan hem vergeven was.

Dit is de krachtige verklaring: *“dit is hoe mijn hemelse Vader u zal behandelen, tenzij gij uw broeder vergeeft met je hart, zoals ik jou vergeven heb met mijn hart”*. Als ik niet vergeef, heb ik alle reden om aan mijn redding te twijfelen. *“Indien uw broeder zondigt ga heen, bestraf hem onder vier ogen. Indien hij naar u luistert hebt gij uw broeder gewonnen. Indien hij niet luistert, neem dan nog een of twee met u mede, opdat op de verklaring van twee getuigen of van drie elke zaak vaststa. Indien hij naar hen niet luistert, zeg het dan aan de gemeente. Indien hij naar de gemeente niet luistert, dan is hij u als de heiden en de tollenaar.*

Voorwaar, ik zeg u, al wat gij op aarde bindt, zal gebonden zijn in de hemel, en al wat gij op aarde ontbindt, zal ontbonden zijn in de hemel. Wederom ik zeg u, dat als twee van u op de aarde iets eenparig zullen begeren, het hun zal ten deel vallen van de Vader, die in de hemelen is. Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben ik in hun midden. (Matt:18:15-20)

Deze passage die de parabel voorafgaat die we zo net bestudeerd hebben, heeft ook te maken met vergiffenis uit het hart. Als je broeder tegen je zondigt, ga dan naar hem toe en wijs hem op zijn zonde onder vier ogen. Als hij luistert heb je jou broeder gewonnen.

Je zegt: “dat is niet hetzelfde, ik heb dat reeds geprobeerd. Hij had gezondigd tegenover mij en ik was zo kwaad dat ik naar hem toe gegaan ben en op zijn fouten gewezen heb.

Maar het heeft hem helemaal niet tot inkeer gebracht”. Dat was omdat je niet met vergeving in je hart naar hem toe bent gegaan. Deze tekst is van geen nut voor vele mensen, omdat ze helemaal niet bevatten om op deze manier naar iemand toe te gaan.

“Hoe kan je iemand vertellen die tegen je gezondigd heeft, wat hij je aangedaan heeft en dan verwachten dat je hem terug zult winnen? Hij zal zich verdedigend opstellen. Waarom zal hij zich verdedigen? Omdat iemand hem beschuldigt. Maar als iemand naar hem toegaat met vergeving in zijn hart – de uiteindelijke conclusie van deze leer- zal dat geen aanvallend gevoel met zich meebrengen. Ik kan je verzekeren dat hij **niet** herwonnen zal zijn, als zijn bestraffer naar hem toe gaat met enige vorm van bitterheid, boosheid of aanvallende geest. De

bestraffer zal niet op deze wijze naar hem toegaan. We mogen enkel naar hem toegaan als er op voorhand vergeving is in onze harten.

Deze vergeving hangt niet af van hoe zijn boosheid is. Ik kan je verzekeren dat hij zich niet zal bekeren als hij niet met vergeving uit het hart wordt benaderd.

Wij moeten naar hem toegaan met liefde en vergeving. Als hij luistert, hebben we hem teruggewonnen.

Maar als hij niet luistert, zelfs als hij benaderd werd op deze manier, moeten we twee of drie andere mensen meenemen met vergeving in hun harten. Dit is niet zoals het gewoonlijk gebeurt.

Iemand gaat met een beschuldiging, de beschuldigde stelt zich verdedigend op, en werd niet teruggewonnen. Dus worden twee andere mensen gezocht die enkel eenzijdig het verhaal kennen, zij gaan naar hem toe en geven en bestraffen gelijk. Zij hebben eveneens geen succes.

Iedereen moet vergeving hebben in zijn hart, zodat wanneer de overtreder weigert zich te bekeren, het uiteindelijk *zijn* probleem is. Als hij weigert om te luisteren, dan moet dit naar voren gebracht worden in de kerk. Het is natuurlijke ook nodig voor de kerk om volledige vergeving te hebben.

Er zijn kerken die denken dat wat ze doen, Goddelijke discipline is. Dat is niet zo en zij schieten in veel te kort in hun houding. Ze gaan naar deze man, leggen het hem voor en hij weigert. Ze nemen twee of drie anderen mee en die leggen het aan hem voor. Dan gooit de kerk hem eruit, maar zonder vergeving in hun hart. Maar een van de doelen van de kerk is de zondaar terug te winnen.

Als hij weigert naar de kerk te luisteren dan moet hij behandeld worden zoals een heiden of een tollenaar. Ik denk echter niet dat Jezus bedoelde zoals heidenen en tollenaars eigenlijk werden behandeld, maar hoe ze eigenlijk zouden moeten behandeld worden.

Eerder in Matteüs 5 vertelt Jezus ons om de rechtvaardigen en onrechtvaardige te behandelen gelijk aan – zoals de Vader het doet.

Hij vertelt ons, onze vijanden lief te hebben. Dus zelfs als we hen zoals heidenen en tollenaars zouden behandelen, is het nog een stille behandeling in liefde. Het wil zeggen dat ze uit de gemeenschap werden gezet, maar met vergiffenis en liefde vanuit het hart. Het is door deze leer dat Petrus de vraag stelde, die tot de parabel leidde. *“Tot hoeveel keer toe moet ik mijn broeder vergeven?”*

“Liefde...rekent het kwade niet toe” (Korintiërs:13:4-5).

Liefde houdt geen scores bij. Sommige onder u hebben zoiets in een huwelijksverklaring gehoord. De echtgenoot of vrouw kunnen zeggen: “jij doet altijd dit en je doet nooit dat”. Wat wil dit zeggen? Iemand houdt de scores bij.

De Bijbel zegt dit nooit te doen. Een register wordt bijgehouden als alle zonden maar steeds toegevoegd worden.

Maar bij de vergeving wordt dit niet gedaan.

Wat bedoelde Jezus toen hij zei: “*wat je op de aarde bindt, zal in de hemel gebonden zijn...*”? hij sprak hier over Christelijke kerken, die vol van vergeving waren, en die handelden in de naam van Jezus Christus onze Heer. Zij handelden zoals de Heer van hun verlangde. Als zij dan een beslissing namen gebaseerd op Zijn Woord, werd dit ook geëerd.

Hij eert dit niet omdat de kerk ergens een formule heeft samengesteld op een onnatuurlijke manier. Maar als het gedaan werd met de liefde en het karakter van onze Heer Jezus Christus en het lichaam van vergevende Christenen, geeft deze beslissing, aan iemand die niet bereid is om zich te bekeren, eer aan God in de hemel. Vele Christenen gebruiken deze tekst van *waar twee of drie akkoord gaan...* in de verkeerde context. De vers gaat over kerkelijke discipline en vergeving aan je broeder. Het is juist tussenin van wat Jezus vertelde, en Petrus zijn vraag, over hoeveel keer hij moest vergeven. Dus wanneer twee of drie vergaderd zijn in Zijn naam, is de Heer Jezus Christus met hun. Dit heeft te maken met de beslissing om anderen te vergeven die tegen je gezondigd hebben.

Je kan de relatie zien tussen dit en bitterheid. Bitterheid is echt zonder vergeving. Het is gewoon zeggen dat iemand iets tegen je deed, en je gaat hem er niet voor vergeven.

Maar natuurlijk ziet bitterheid zichzelf niet als een zonde, het ziet alleen de zonde van de andere.

Dus samengevat, vergeving is eenzijdig. Dus Jezus vergaf ons allemaal alvorens we onze zonden bekenden. Het werd niet actief alvorens we het ontvangen hadden. Maar God was niet boven in de hemel wachtende vol wrok tot we eindelijk tot bekering kwamen. Hij heeft vergeving in het hart alvorens we naar hem toekomen. Er is eenzijdige vergeving van Gods kant, en hij raadt ons aan ook eenzijdige liefde te tonen tegenover iemand die tegen ons gezondigd heeft. Wij denken na over wat deze persoon tegen **ons** gedaan heeft, of over wat hij tegen **ons** gezegd heeft, en echt het hele resultaat heeft niets te maken met wat die andere persoon zei of deed.

Als een Christen vergiffenis heeft dat uit het hart komt, is hij bezorgd over de persoon die zondigde tegenover hem. Hij is niet bezorgd over zichzelf. Maar we zijn zoals Petrus: Natuurlijk Heer ik vergeef hem zeven keer, maar als hij het een achtste keer doet zit hij wel echt in de puree.

Maar echte vergeving rekent het kwade niet toe. Als je in de verleiding komt om te beginnen tellen, in of buiten je familie, is het twijfelachtig of je vergeving hebt.

En Jezus zei dat zijn hemelse Vader elk van ons zal behandelen met gebrek aan vergeving, tenzij we vergeven vanuit ons hart. Vergeef je broeder vanuit je hart. “wel, ik heb geen vergeving in mijn hart” wie heeft er dan vergeving nodig?

Degene die vergeving nodig heeft is dezelfde die zonder liefde is, haatdragend, boosaardig is, een slechte attitude heeft en wat dan ook. Je kan het niet allebei hebben.

Je kan niet zonder vergeving zijn en tegelijkertijd de vreugde van de Heer hebben.

Het is mogelijk om zonder vergeving te zijn in je hart en toch naar de kerk te gaan en te zingen. Maar het is allemaal onecht. Het zingen is onecht! Je kan mensen dwingen om te zingen, maar als mensen rein zijn, moet je ze niet dwingen om te zingen, want dan zullen ze zingen uit volle borst. Waarom? Omdat ze een rein hart hebben.

Er is een groot verschil tussen zingen omdat je vreugde hebt in de Heer, of om vreugde te vinden. Sommige Christenen gaan iedere week naar de kerk om er vreugde te vinden.

De vreugde stopt als het zingen gedaan is, omdat hun hart onrein is.

We willen allemaal denken dat wij de goede zijn en dat de andere een probleem heeft. Het zou wel eens andersom kunnen zijn. Stel je voor dat jij het bent die een probleem heeft door gebrek aan vergeving.

Als een Christen vergeving heeft in zijn hart, zal hij vreugde hebben ongeacht hoe verkeerd die andere persoon ook was, of hoeveel hij gezondigd heeft tegenover hem.

Maar hoe kan je vergeving tonen tegenover iemand als je heel vastberaden moet zijn en je niet gelooft in de levenswijze die ze er op nahouden? Het is niet echt moeilijk.

Als je vergeving hebt in je hart zullen ze dit niet merken ongeacht hoe vastberaden je ook bent.

Ze zullen het weten aan de klank van je stem. Mensen voelen het als je van hun houdt. Je kan het zien als je vastberaden bent, want je bent bitter, en je kan zien als je iets uit liefde doet. Het enige waar je op moet letten is je houding wanneer je een gesprek voert.

Je hoeft je geen zorgen te maken wat ze zullen denken, het is het resultaat van de Heer. Ze zullen het misschien niet aanvaarden, maar zij zullen het verschil merken.

Ik heb tijdelijk heel vastberaden moeten zijn met mensen. Op een keer, 35 jaar geleden, had een jonge man zich juist in maart verzoend met de Heer. Hij was een Christen geweest sinds hij tweedejaarsstudent was, maar als senior was hij echt tot de Heer gekomen. Hij vroeg om bij ons te mogen wonen tijdens de

zomer, nadat hij zijn diploma behaalde. We verhuisden onze kinderen naar andere kamers en lieten hem bij ons logeren. Hij ging eerst naar huis en kwam terug en verhuisde al zijn spullen naar ons huis in juni.

Mijn vrouw bracht de kinderen naar bed en wij zaten in de woonkamer.

Ik vroeg hem hoe het met hem was en hij zei: “niet zo goed”.

Ik vroeg hem: “is het hetzelfde probleem als voorheen?” hij zei: “ja”.

“zelfde meisje” vroeg ik? Hij zei dat het, hetzelfde meisje was.

Ik vroeg hem of hij nog wist hoe wonderbaar God hem vergeven had in maart.

Hij zei: “ja het was wonderbaarlijk”, er was een grote vreugde en vrede”. Ik zei:

“ Wel hij kan dit opnieuw doen.” Laat ons bidden, nu onmiddellijk. Je mag bekennen en opbiechten, en daarna ben je terug rein.” Hij zei: “nee”. Ik zei: “het is waar” “ja ik weet het, ik heb ervaren, ik weet dat hij het opnieuw zal doen, maar ik ben er nog niet klaar voor.”

Ik zei: “ wel ik denk dat je het niet begrijpt, je hebt geen andere keuze, je kan het beter nu doen, want je moet herstellen.” Hij zei: “ja ik zal het ooit wel doen, maar niet nu.”

“Wel ik denk dat ik de kerk moet vertellen, dat je in zonde leeft.”

“ Zou jij aan de kerk vertellen wat ik je zonet in vertrouwen heb verteld?”

“Ik wist niet dat het vertrouwelijk was, en ik wist ook niet wat je van plan was me te vertellen, en ik wist ook niet dat je niet van plan was om je te herpakken.”

“God zegt me het voor te leggen in de kerk, omdat we geen gemeenschap mogen hebben met je. We gaan niet samen met je eten. De Bijbel zegt ons wat we moeten doen met iemand die zich een broeder noemt en in ontucht leeft.”

“De kerk is niet zo goddelijk en ze zullen me waarschijnlijk buiten schoppen voor roddelen. Niettemin vertelt de Bijbel me het voor te leggen aan de kerk.

Ik zal het ook aan het hoofd van de Christelijke bond vertellen, en ze zullen niet mals zijn.” Hij werd kwaad.

Ik zei dat er een ander probleem was. In I Korintiërs 5 staat geschreven, dat we niet samen mogen eten met je. We mogen geen gemeenschap hebben met immorele mensen die zichzelf gelovigen noemen. Als iemand zich een broeder noemt, en op deze manier leeft, mogen we zelfs niet met hem eten.

“Maar je wil dat ik God ongehoorzaam ben, omdat je geen berouw wil tonen. Je wil dat ik met je eet, gemeenschap met je heb, en dit terwijl je geen berouw toont. Je hebt al je spullen reeds naar hier verhuisd, zodat je hier kan slapen.

Maar als je het niet goed gemaakt hebt met de Heer, dan wil ik dat je hier morgenvroeg weg bent, voor het ontbijt en dat je niet praat met mijn vrouw en kinderen.” Hij werd heel kwaad.

Ik zei: “ ik hou heel veel van je, je weet dat ik van je hou, en je mag hier gerust heel de zomer blijven en gemeenschap met ons hebben, maar ik wil je hier morgenvroeg niet meer zien, tenzij je ook werkelijk in gemeenschap bent met ons.”

Hij wist dat ik van hem hield, en dat ik geen boosaardigheid voor hem voelde. Hij wist dat deze liefde echt was.

Maar als ik hetzelfde zou gezegd hebben met soort van bittere boosheid, dat zou verkeerd geweest zijn.

Hij maakte het goed met God tegen het ontbijt, en bleef heel de zomer bij ons. Dus vergiffenis is niet tegenstrijdig met goddelijke discipline. Als discipline bestaat, wil dat niet zeggen dat er een gebrek is aan vergeving.

Breng tijd door met God om jezelf te reinigen. Als er enige vergeving is tegenover iemand anders, vergeef hem dan vanuit het hart. God zal je vlug terug opnemen voor een ernstige relatie met Hem. Hij is zeer snel in het vergeven.

VERZADIGDE LIEFDE

Er zijn geboden van God om lief te hebben. Deze geboden moeten toegepast worden op echtgenotes, broers, burens, vreemden en vijanden. Deze liefde is **de** liefde die God voor ons had toen Jezus Christus voor ons stierf. Het is opofferend, het is het eerste toonbeeld van **geven**. Het is gecreëerd om werkzaam te zijn. Het werkte voor onze redding.

Liefde heeft behoefte aan een doel en heeft er ook behoefte aan om uitgedrukt te worden. *“want zo lief had God de **wereld** dat hij zijn enig geboren zoon **gaf**” (Joh. 3:16).* De **wereld** was het voorwerp van liefde en **geven**, de uitdrukking van liefde. Deze liefde werd niet gegeven met een half hart of niet ongewild of juist genoeg, het was compleet en meer dan nodig voor al de zonden en zondaars in deze wereld. *“maar de wet is erbij gekomen; zodat de overtreding toenam; waar evenwel de zonde toenam; is **de genade meer dan toegenomen...**”*(Romeinen:5:20).

Als we gehoorzamen aan deze geboden, moeten we liefhebben zoals God liefhad. Dat is onvoorwaardelijk en zonder reserves of afkeer. We zouden meer liefde moeten **hebben** en **geven**, meer aan de persoon die liefde nodig heeft, zodat zijn behoefte aan liefde is ingevuld.

Je denkt misschien dat **dit** onmogelijk is. Deze persoon hunkert zo naar liefde, dat van hem houden hetzelfde is als water gieten in een rattenhol, je denkt dat je eerder tekort zult hebben aan water, dan tekort aan ratten holen.

En ondertussen trekt hij nog meer aan je mouw voor nog meer liefde. Je bent ervan overtuigd dat je geen liefde meer zult over hebben voordat deze persoon zijn honger naar liefde gestild is. Dit is misschien waar, als je telt hoeveel liefde hij aan **jou** terug geeft.

Maar als je vervuld wordt door de Heilige Geest, zal je nooit aan liefde tekort komen. Nu, laten we dit principe toepassen als we onze kinderen opvoeden.

Er zijn vele verschillende problemen bij het grootbrengen van kinderen, en het is nodig Bijbelse principes toe te passen. Eerst leggen we enkele van deze problemen voor:

1. Gebrek aan gehoorzaamheid.
2. De discipline die gebruikt moet worden bij ongehoorzaamheid.
3. Effectieve training en onderricht.
4. Rivaliteit en jaloezie onder broeders en zusters.
5. Aandacht vragen door wenen, driftbuien enz.
6. Teken van onzekerheid, zoals luid praten, overgewicht, krabben, slagen, bijten, knijpen en handhandtastelijkheden.

Elke van deze problemen heeft een heel boek nodig; en eigenlijk zijn er over elk van deze problemen reeds boeken geschreven. Je hebt er misschien reeds enkele gelezen, er misschien ook van geleerd, en misschien wanneer je dingen wou toepassen, hielpen ze helemaal niet.

Het is gemakkelijk te concluderen dat het een slecht boek is.

Het boek was misschien juist, en jouw toepassing was misschien ook juist.

Maar wat ging er dan fout?

Hier is het principe dat reeds eerder vermeld werd. Ik zal het **verzadigde liefde** noemen. Verzadigende liefde is anders dan liefde die juist genoeg is naar kwaliteit en hoeveelheid. Het houdt de twee laatste punten in en **ongedeelde attentie**. Verzadigd wil zeggen: dat het maximum bereikt is.

Een reeds opgeloste oplossing kan niet meer onopgelost worden. Bijvoorbeeld als je suiker in een glas water doet en roert, zal op den duur het water suikerwater worden door de suikeroplossing, dat wil zeggen dat we het niet meer onoplosbaar kunnen maken, en als we nog suiker toevoegen aan het water, zal het recht naar de bodem van het glas zinken.

Het water **kan niet** onopgelost worden.

Het is hetzelfde met liefde. **Het is mogelijk** iemand te verzadigen met liefde, zodat nog meer liefde niet wordt aangenomen. Het wordt niet verworpen, het is gewoon niet nodig.

Door de jaren heen heb ik het publiek gevraagd hun handen op te steken als ze dachten dat hun ouders van hun hielden. Meer dan 95% staken hun hand op. Het was nooit 100%, maar altijd een hoog percentage. Dan vroeg ik deze vraag aan de mensen die hun hand opstaken---“denken jullie dat jullie ouders hun liefde **voldoende** toonden? Enkel een paar van de handen bleven omhoog. De derde vraag was: “ van degene onder u die denken dat hun ouders voldoende

hun liefde toonden, zou het mogelijk geweest zijn een nog grotere liefde te tonen? Al de handen bleven omhoog.

1. Geen liefde
2. Een beetje liefde
3. Genoeg liefde
4. **Meer liefde aub**

Niemand dacht ooit dat hij genoeg liefde kreeg van zijn ouders, hun kinderen zullen net hetzelfde zeggen als je het hen vraagt. Wat is het resultaat van te weinig liefde krijgen?

Ongehoorzaamheid is een grote oorzaak van een tekort aan liefde.*

Discipline voor het ongehoorzaam zijn is niet genoeg, als het kind niet voldoende liefde krijgt.

Hij denkt:” de laatste keer toen ik aandacht kreeg, was toen ik kletsen kreeg.”

Zijn ongehoorzaamheid wordt een begrip voor aandacht krijgen. Daarom is jouw onderricht en training niet efficiënt genoeg, als je jou kind niet genoeg liefde geeft. Zusterlijke- en broederlijke rivaliteit, egoïsme en jaloezie zijn een tegenovergestelde hoeveelheid van de liefde die je jou kinderen geeft.

Dus, als alle kinderen verzadigd zijn met liefde, zal er enkel een kleine rivaliteit of ruzie en gekibbel zijn.

Hoe meer liefde, hoe minder ongehoorzaamheid en jaloezie en mindere drift- of huilbuien.

Hoe meer liefde het kind krijgt, hoe sneller het een Christen wordt.

“of veracht gij de rijkdom van zijn goedertierenheid, verdraagzaamheid en lankmoedigheid, en beseft gij niet, dat de goedertierenheid Gods u tot boetvaardigheid leidt?” (Romeinen 2:4)

God bedoelt, dat om ons naar bekering te leiden, we onze vriendelijkheid moeten uitstorten en tolerantie moeten tonen en geduld, zelfs al zijn we zondaars. Hoeveel moeten we dit niet doen voor onze kinderen?

Wat zijn onze problemen? Wij willen geen jammerende kinderen **knuffelen** of aandacht schenken. Wij willen geen slecht gedrag goedkeuren, dat is waar, we keuren slecht gedrag af, en genezen het. Dit soort geven is niet toegeven aan het kind en aan zijn bevelen, maar aan wat hij werkelijk nodig heeft.

Zijn waarnemingen zijn “echter” dan de jouwe. De “klager” vraagt om attentie, liefdevolle attentie. We zullen een kleine baby attentie geven als hij weent.

Misschien is er helemaal niets mis met hem, hij heeft geen honger, heeft geen natte luier, is niet vies of ziek; hij wil gewoon een beetje liefde. Als het kind twee jaar is of drie of negen of tien en een beetje aandacht vraagt, willen we het

niet geven, omdat we denken dat het dat niet nodig heeft. Als hij **verzadigd** is, zal hij stoppen met erom te vragen.

Aan de ander kant zijn er kinderen die veel aandacht nodig hebben, maar **er niet om vragen**. Zij hebben zelfs meer nood en vragen minder dan de vragers. Je zal waarschijnlijk denken dat ze tevreden zijn.

Ons probleem is dat we “uitgegeven” zijn alvorens het kind erom vraagt. We denken dat het **nooit** zal stoppen met onze aandacht te vragen, dus stoppen we ermee, ook al zouden we dat best niet doen.

Als we zouden doorgaan met aandacht geven, zouden we zien dat het kind uiteindelijk tevreden wordt. Het kind wordt bijgevolg heel zelfzeker, en zal in de komende jaren slechts nog weinig vragen. Deze zelfzekerheid is van groot belang bij het gehoorzamen tegenover jou.

Vele jaren geleden was er een kleine jongen die wratten had aan zijn linkerhand en arm. Ik denk dat hij er wel achttien had. Hij had ze gedurende vele maanden. Op een dag vroeg zijn vader hem: “Johnny zou je graag hebben dat ik tot God bid om de wratten bij je weg te nemen?” Johnny antwoordde: “nee, ze zijn mijn vrienden, ik speel met hen.”

Zijn vader wist dat deze wratten het bewijs waren van zijn onzekerheid, en dat deze onzekerheid het gevolg was van te weinig liefdevolle attentie voor zijn zoon. De vader besloot om hem meer liefdevolle attentie te geven en de wratten verdwenen kort daarna.

Jaren geleden was ik heel goed bevriend met een jonge familie die vier kinderen in de kleuterklas had. Jongens met de leeftijd van een, twee, drie en vier jaar. Op een dag kwamen de ouders met mij praten over de oudste zoon. Hij had twee grote problemen, die ze maar niet opgelost kregen.

1. Hij sloeg elk van zijn broers heel de dag door. Hij werd er telkens voor berispt, door naar hem te roepen of hem te kletsen, of allebei.
2. Hij had de huid van zijn gezicht weggekrast op verschillende plaatsen, zodat hij kleine rode vlekjes had over heel zijn gezicht. Het zag eruit alsof hij de mazelen had. Het kletsen scheen niet te helpen, hun vraag was vanzelfsprekend: “wat doen we eraan?”
3. Alhoewel ik meer tijd nodig had om het hun te zeggen, dan dat ik het nu aan jullie schrijf, was het antwoord het volgende: “de volgende keer als hij een van zijn broertjes slaat, neem hem op en geef hem een knuffel.” Haar antwoord : “ ik wil dit soort gedrag niet aanmoedigen”. Wees niet bang, hij heeft de boodschap al begrepen.”

Je moet hem niet alleen knuffelen als hij zen broertje slaat, je moet hem heel de dag knuffelen. Hij heeft niet genoeg liefde meer gekregen sinds de tweede zoon geboren werd, en nu is er ook nog nummer drie en vier. De enige keer dat hij aandacht krijgt is als hij stout is. Dus slaat hij zijn broertjes en krabt aan zijn gezicht door zijn onzekerheid. Ik verzeker je, als je hem overlaadt met liefdevolle aandacht, zal hij stoppen met zijn broertjes te slaan en aan zijn gezicht te krabben binnen de twee weken. Ze zei: “ ik denk niet dat ik dat kan doen.” “waarom niet?” “Ik voel zelfs niets meer voor hem.” De ouders bekenden hun zonde en toonden het resultaat. De voorziene gevolgen kwamen uit.

Een vader met een heel actieve 12-jarige zoon kwam naar me toe voor hulp. De zoon had een strenge discipline genoten voor allerlei soorten slecht gedrag, maar scheen er niets door geleerd te hebben.

Hij scheen ook moeilijkheden te hebben met het omgaan van zijn leeftijdsgenoten.

De ouders gaven hem een **eerlijke** hoeveelheid liefde, aandacht en tijd, maar toch verbeterde hij niet, ook al werd hij herhaaldelijk gekletst.

Ik vertelde de vader dat hij **niet genoeg liefde** kon tonen. De vader wanhopig om verbetering te zien **gaf meer** fysieke affectie en **verminderde** De bestraffingen voor alle soorten kleine dingen.

De vader nam de jongen mee op een mannenretraite en sloeg zijn arm om hem heen gedurende de hele twee uurdurende reis en tijdens de weg terug, alsook tijdens de spreeksessies.

Bij thuiskomst merkte de moeder onmiddellijk de verandering op in de jongen, zijn houding en in de toegeeflijkheid om te luisteren. Hij had ook meer zin in het omgaan met andere kinderen.

Door de jaren van vragen stellen en te luisteren naar antwoorden, is er “een” antwoord dat boven alle uitsteekt: “ik heb nooit mijn vader horen toegeven dat hij ergens een fout begaan had”, maar ondertussen wist moeder wel dat hij verkeerd was; en wij kinderen wisten het ook. God wist dat hij verkeerd was, en hijzelf wist het ook, maar wou het niet toegeven.

Dezelfde verklaring zou ook wel eens waar kunnen zijn voor jullie, vaders van wie de kinderen reeds groot zijn en reeds het huis uit zijn. Misschien ben je dit aan het lezen, en realiseer je je dat er niet genoeg **verzadigde** liefde was, toen ze opgroeiden.

Ondertussen hebben ze alle soorten problemen gehad. Anderen onder u hebben tieners, niet weg van huis, en geen kleine “snoezige” kinderen.

Wat kan je er nu aan doen? Je kan eerst en vooral **al** je verkeerde handelingen aan God belijden, zoals overbestrafing, vernedering,

negeren, schreeuwen, woede, favoritisme, gebrek aan getoonde liefde enz. nadien kan je elk van je kinderen schrijven wat je aan God belijdt hebt. Je kan hen zeggen dat je jou daden en houdingen aan God belijdt hebt. Je kan ook specifieke dingen toegeven die je jezelf nog herinnert. Je kan je kinderen vragen de dingen die hun **nog** steeds kwetsen, naar voren te brengen, juist zoals **jij** je de dingen nog herinnert die je eigen vader deed en die je gekwetst hebben. Als ze je die dingen vertellen, stel je niet verwerend op, maar zeg sorry met goddelijke spijt.

“want de droefheid naar Gods wil brengt oberouwelijke inkeer tot heil, maar de droefheid der wereld brengt de dood” (2 Korintiërs 7:10)

Dan toon je liefde op **vele** manieren.

Als je kinderen nog bij zijn doe hetzelfde, maar het moet ook persoonlijk zijn bovenop de brief die je schrijft. De brief is belangrijk omdat:

1. Je alles kan zeggen zonder onderbroken te worden.
2. De brief vele keren zal gelezen worden.
3. De brief bijgehouden zal worden.

Denk eraan: beide geslachten van de kinderen hebben evenveel liefde nodig, van de beide geslachten van de ouders. Als je gescheiden bent, is verzadigde liefde moeilijker, maar niettegenstaande nodig. Als je wedijvert voor de liefde of loyaliteit van je kinderen, door je echtgenoot(e) slecht te maken, of door de liefde van je kinderen te kopen, werkt dit eerder tegendraads. Het is niet alleen minder dan verzadigde liefde, het is helemaal geen liefde.

Een van de beste dingen die je kan doen om je liefde te tonen aan je kinderen is helemaal **geen** ruzie maken met je echtgenoot(e). Het is een van de belangrijkste oorzaken van onzekerheid. Als jullie niet akkoord gaan met elkaar mogen de kinderen dat **nooit** horen.

Stel je voor dat je reeds een hele **geschiedenis** van ruzies en tegenstrijdigheden achter je hebt met je echtgenoot(e). Beken dit dan eerst aan God, dan aan je echtgenoot (e) en aan je kinderen, en stop het ruziemaken.

*wij weten dat kinderen geboren worden met de neiging een zondig karakter te hebben. Dit zondig karakter is de **voornaamste** reden tot ongehoorzaamheid. Dit eindigt bij zijn bekering.

Beide voor, en na zijn bekering wordt ongehoorzaamheid gewekt door gebrek aan liefde.
